

לזיכרו של מיכה אחי

הדברים הללו נכתבים ארבעים וחמש שנים אחרי נפילתו של מיכה במלחמת יוה"כ. הם נכתבים בהקשר של יוזמה של אחי השני, חגי, להעמיד אתר אינטרנט לזיכרו של מיכה, ומתוך רצון לתרום לעניין ולהוסיף משהו לשלל הקולות שמאירים את האיש שהיה.

מתברר לי שהתרומה שאוכל לתרום מצומצמת. אני האח הקטן, הפרש הגילים ביננו היה גדול, בשנותיו האחרונות לא התגוררנו בפועל באותו הבית (השרות שלו בצבא, השהייה שלנו באמריקה, הטיול שלו לאמריקה), הוא נעלם מחיי מעט לאחר שמלאו לי שלש עשרה. בנוסף, קשה לי להבחין בין זיכרונות שלי ממיכה שמאירים את דמותו מהזווית המיוחדת שלי לבין זיכרונות שלי מסיפורים אודות מיכה שמאירים לי את דמותו מעיניהם של אחרים. על מנת לעמוד באתגר של אותנטיות או על מנת לענות לשאלה 'מה היה מיכה עבור הילד שהייתי', נדרש לבדוד בין השניים ולהשמיע רק דברים מהסוג הראשון. להלן שניים כאלה, לא בלתי קשורים.

בתור ילד, ההוויה של מיכה כאח גדול נרשמת אצלי ככוח חיובי, מצליח, שמסדר דברים ושמסתדר עם דברים. הייתי גאה להיות האח הקטן של מיכה, זה היה מחמיא. לדמותו בעיני היה חלק משמעותי מתחושת הביטחון שבה גדלתי בקרב משפחתי. בהמשך לכך, היה גם ברור, מסוג הבהירויות שילד חי בהן, שמיכה נועד לעשות דברים משמעותיים, גדולים, ולהצליח בהם. כך, מיכה עבורי היה סוג של הבטחה, הבטחה לעתיד משפחתי מאיר שאופקיו פתוחים, מזמינים, ושאני חלק ממנו.

בזמן המלחמה נותרנו, אימי ואני, בבית בנוה מגן. בחלוף הימים הדאגה של אימי למיכה גברה. גם אצל סבתא ששהתה איתנו מספר ימים נצפתה דאגה גוברת. זה היה מתוח והאוויר כמו סמיך. ובה בעת אני זוכר את עצמי ממש לא מודאג. אני זוכר את עצמי חי בתחושה די ברורה שכשהמלחמה תגמר, תפתח הדלת הראשית ומיכה יכנס בתנופה, בחיוניות, ועם החיוך. גם כעת אני יכול להעלות בעיני רוחי את התמונה המדומיינת הזו שליוותה אותי אז. שום דבר אחר לא הסתדר עם דמותו של מיכה כפי שהייתה בעיני. הייתי ילד.